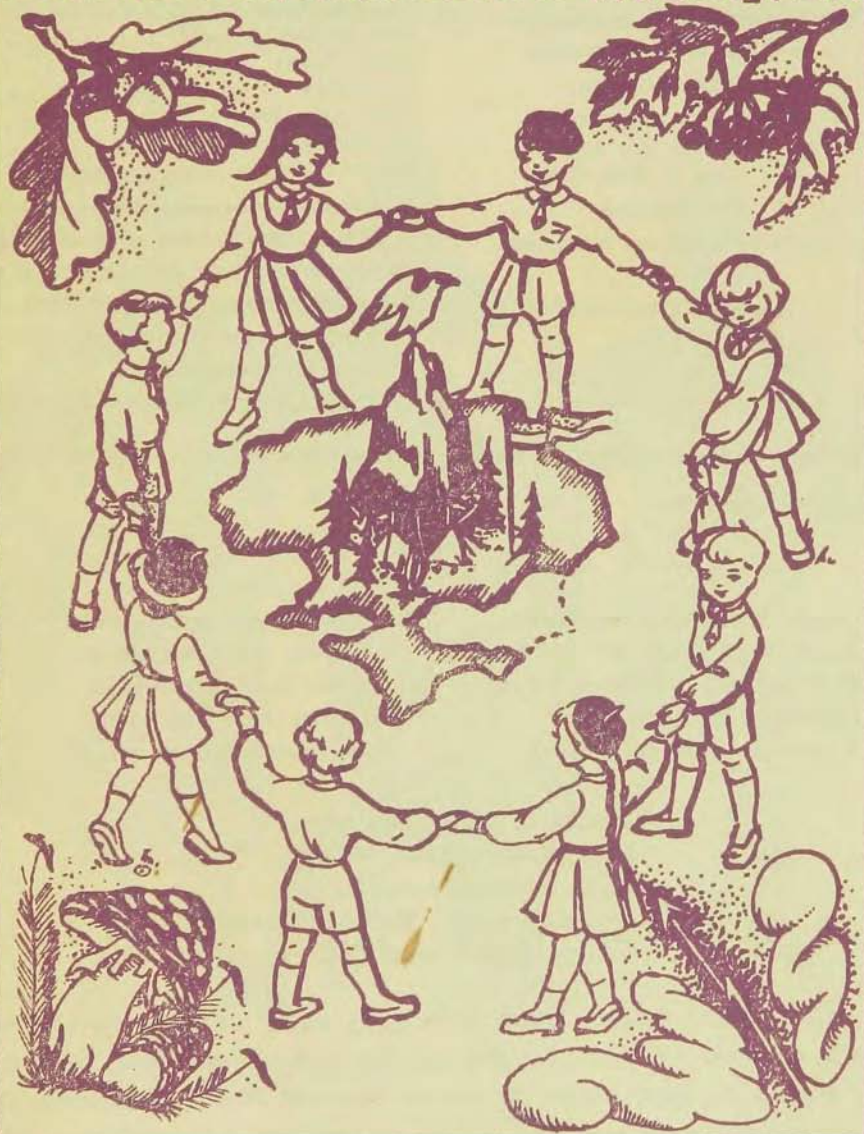

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видав Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриць

З М І С Т:

Тарас Шевченко:

Вечір	
Братчик Ірко:	
Твої предки — герої!	2
Вуйко Іван:	
До табору	3
Ліда Душенко:	
Ніч Івана Купала	5
Новак Гудзичок і навачка Гудзичка	7

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самотники та неновачки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Тарас Шевченко

В Е Ч І Р

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сім'я вечерея коло хати;
Вечірня зіронька встає;
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все . . . Тільки дівчата
Та соловейко не затих.

Цей вірш написав Тарас Шевченко, коли його ув'язнили московці, в тюрмі в Петербурзі. Там він міг тільки згадувати, що в той час в Україні була весна та цвіли вишневі садки. Згадуючи, він і написав цей вірш, що його знають та люблять всі українські діти. Його можна теж і співати.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (67)

Червень

1961

Мал. братчик Ірко

ТВОЇ ПРЕДКИ — ГЕРОЇ!

Україна — край прадавній,
Нарід наш у світі славний,
Хоч тепер терпить неволю,
Ми боролись все за волю!

Та дружинники вже княжі
Перші були у відвазі,
За край рідний життя клали,
Дикі орди в степи гнали.

Хороброї було вдачі
Військо славнес козаче,
В боях життя не щадили —
Так росли в степах могили...

Тарас в „Кобзарі” своїому
Оспівав нам, сто літ тому,
Давню славу, що спочила
У козацьких тих могилах.

Всюди ці пісні лунали,
Всіх до бою закликали,
Поки врагів крав'ю злою
Окропили Стрільці волю.

Свято Зіслання Святого Духа, або Зелені Свята, це день поминок по всіх Борцях за Україну. У той день не лиш молимося за їх душі, але й згадуємо їх геройські діла та питаємо себе, чи й ми зміли б так боротися за Україну, як Вони.

Встоятись не було сили...
Знов росли, росли могили,
Де повстанців ми ховали.
Всі Москва поруйнувала...

В ряди Стрільців, в ряди УПА
Спішила молодь пластова,
Для Батьківщини і за Бога
Чупринка йшов по перемогу.

І ми новацтво, хоч в чужині,
Палку любов до України
В серцях дитячих зберігаймо
Великих предків не цураймося!

Коли хто свого не полюбить,
Той в чужині себе загубить.
Тому готуйсь, новаче, нині,
Служити вірно Україні.

Вчимося чужого — вчимося свого,
Любім усі один одного,
Бо меч від предків ми дістали,
Щоб теж героями ми стали!

У Зелені Свята правляться панахиди на могилах усіх поляглих Борців за волю України. На світлині Богослужба на могилі полковника Євгена Коновальця у Роттердамі в Голляндії, де вбили його большевики.

ДО ТАБОРУ

(Із записника новака Юрка)

Ще тиждень, а там прощайвай ти, наша школо, нас чекає ліс і поле... Та заки у табор, треба терпеливо висидіти в лавці. Щоб тільки того; треба ще й добрі оцінки на свідоцтві — бо батько сказав: Юрку, сину! Одна недобра нота, так, ще не зустрівишсь, уже прощайсь з табором. А батько мій пластун і слова додержить: не пустить.

Але я також пластун; сказав батькові, що принесу добре свідоцтво, так і буде. І про це я цілий рік старався. Батько й мама будуть радіти. І мені буде приємно, що не марнував часу, а совісно сповняв завдання, а потім — так у нагороду — до табору.

**
*

Нарешті прийшов той день, що його всі учні в світі нетерпеливо чекають. Батько погладив мене по голові (він ніколи не хвалить словами), мама пригорнула мене. На столі лежало свідоцтво — квиток на дорогу до табору. Ще в дарунку від батьків новий однострій, наплечник і ніжик. Я не знав, чим більше тішитись. А потім я побіг, — а на серці так весело — до Богдана, що з роя „Лисиків”.

Він сидів у городі, а сам чогось такий сумний-сумний. (І, мабуть, плакав, бо очі якось блищали). Я став і не знав, що говорити. Мені так весело і я хо-

тів, щоб цілий світ радів, сміявся зо мною.

— Богдане, Богдане. Що тобі?

— Ах, нічого...

— Е, ні, скажи правду! Чого сумний?

— Юрку, знай, у нас нещастя трапилось, мама захворіла. А ще сестра маленька... (Батько їх помер рік тому). Я мушу доглядати... А, знаєш, я так дуже хотів до табору... І, як про це подумав, якось так... Ех, нічого, поїду на другий рік.

**
*

Коли я вертався додому, в моїй голові товклися різні думки: Я хотів дуже помагати Богданові, і до табору їхати... Врешті одна думка витиснула всі інші: Я постановив не їхати, а помагати Богданові.

І вдома сказав зразу до батька: Тату, я не поїду до табору. Він здивовано подивився на мене і сказав: А то що сталось? Цілий рік тільки про табор і раптом: Не поїду. Що вже нового придумав? І я розказав батькові причину зміни мого пляну.

І знову, як вранці при свідоцтві, батько погладив мене по голові. А потім щось довго говорив з мамою. Я не чув, бо в другій кімнаті.

**
*

Ми в таборі! Так ми — Богдан і я! Мама і сестричка Богданова у нас вдома. А моя мама і сестра опікуються ними.

Бо то вийшло так: зараз на другий день після моєї зустрічі з Богданом батько спитав мене: — Сину, то ти таки не поїдеш в табір? Чи може передумав?

— Тату, так, правду кажучи, мені хочеться. Але постанови я змінити не буду. І зразу йду до Богдана...

Я пішов, але не сам. Зо мною були ще тато й мама. І просили

маму Богдана, щоб погодилася перебувати в нас, аж поки не ви-здоровіє.

І так сталося. При від'їзді у табір батько сильно потиснув мені руку та сказав:

— Добрим свідоцтвом ти заробив собі квиток на дорогу в табір для себе. А тим, що ти готов був не їхати — для Богдана. Отже тут маєш два квитки. Їдьте здорові й весело таборуйте!

Переповів **Вуйко Іван**

Братчик несе нове число „Готуйсь” новакам „Соколикам” із Клівленду, Америка.

Ліда Душенко
Пл. учасниця

НІЧ ІВАНА КУПАЛА

Раз на стійці я стояла
В нашому таборі,
Як чотири новачки
В ліжку були хворі.
Ось стою я, місяць сяє,
Коли чую, біля мене,
Ніби щось співає.
Всюди тихо, ліс дримає,
Аж тут бачу на поляні,
Танцюють кругом ясної пані,
Карлики дрібненькі,
Смішні, чепурненькі.

„Хто ви?” питаю. Зникла поява
Лишилась тільки темна галява.
„Нічого” — думаю, й далше пильную,
Нараз недалеко кроки я чую,
Якби ведмідь по лісі ходив
Й важкими лапами дерево ломив.
Та ні! Стоїть на поляні звір величезний,
Грубий, страшний, волохатий, кремезний.
І суне на мене, ніби, щоб з’їсти.
Мені хотілось зі страху присісти.
Жаль мені стало так скоро вмирати,
Може б краще з звірем до двобою стати.
Розмахнулась сильно моя рука,
Дивлюсь — вже страшного звіра нема!
Вигукую тричі голосно „Слава”,
А тут ніби знов снується поява.
Кругом куща зелене світло сяє,
А над кущем ворона літає:
„Ти новачко мала, уважно пильнуй,
Стережи табір, не спи, не дармуй.

Якби хлопці напали, на алярм свищи,
 Та справляйся тихенько і не кричи”.
 „Дякую”, кажу, „Тобі за пораду”.
 Зникла ворона, а тут на параду
 Рівною лавою лисики йдуть
 І вбитого лиса на ношах несуть.
 „Поховай, будь ласка, нашого брата,
 Тебе за це діло жде гарна заплата”.
 І так я лисам похорон зробила,
 Аж тут під ногами папороть зацвила.
 Червоним полум'ям у лісі засяло,
 А мені тоді так мило стало.
 Зірвала я цвіт, до серця притисла,
 Що стою на стійці, майже забула.
 Сіла біля брами і думку гадаю,
 Весела, що щастя на віки я маю.
 Та нагло на ноги зірвалась і встала,
 Бо це була ніч Івана Купала.

Мал. Р. Баб'юк

Новаци „Лісові звірі” із Вінніпегу, Канада, у своєму таборі в Українському Парку.

НОВАЧОК-ГУДЗИЧОК І НОВАЧКА-ГУДЗИЧКА

Що це за диво намалювала сестричка Рома — спитаєте! Зараз Вам поясню! Треба спершу взяти звичайний кругленький гудзичок. Потім на кусочку білого полотна нашити два чорні або сині коралики. Це будуть очі. А третій червоний внизу поміж ними — це буде ротик.

Готове полотенце натягнути на гудзичок та міцно зморщити й зашити ззаду. Тоді спереду побачимо кругленьке та усміхнене лице. Можемо дати йому й легенькі рум'янці червоним олівцем.

Новачці треба ще кіс із чорної, брунатної чи жовтої волічки. Волічку навиваємо собі на чотири пальці (без великого!), а потім міцно зв'язуємо це пасмо по самій середині таким самим куском волічки. Другим кінцем цієї волічки пришиваємо це все „волосся” на вершку голови новачки. Потім розтинаємо кінці волічки та сплітаємо кіски, закінчуючи барвною ниточкою, щоб не розпліталися. А потім і новаків і новачці наліплюємо на голову „беретку” — для цього сестричка певно візьме з собою кілька старих береток у табір. І з них повитинаємо кружечки, щоб були нашим „новакам” шапочками. Хусточки теж зробимо із такої тканини, як наші новацькі хусточки. Тоді ще пришити ззаду ключку з нитки, щоб можна було повісити цю прикрасу на гудзику суконки чи то блюзки.

А тепер ще спитаєте — навіщо потрібні такі забавочки? А просто: їх треба приготувати в таборі багато-багато, а коли прийдуть в неділю батьки та знайомі до Вас, можна їх розпродувати, як пам'ятку гостям із табору. І хіба кожний знає, що гроші з розпродажу треба післати на фонд „Готуйсь”!

Так матимете Ви присмну та гарну роботу на дощеві дні. Батьки будуть радіти, що Ви вмієте робити такі гарні речі та будуть хвалитися всім, що мають пам'ятку із табору. А „Готуйсь” матиме гроші, щоб після вакацій завжди приходити до Вас та приносити щось нове та цікаве!

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК ЧИТАНЧИК

Дороге моє Новацтво!

Одного разу зайшов я до книгарні „Книгоспілки” в Нью Йорку. Книжок там, книжок багато! Аж тут дивлюся, лежить якась гарно розмальована книжечка на полиці. На ній намальований півник, фарби та пензлі і напис „Як півник гарним став”.

Дуже зацікавився я тією книжечкою, бо знав, як то всі новачки й новаки люблять малювати. Зараз подумав я собі: „Чимскорше напишу до нашого „Готуйсь”, щоб повідомити новацтво про появу цієї книжечки!”

Книжечка розказує про півника, що його Василько нарисував, але забув розмалювати красками, а сам побіг у садок. А півник розглянувся, що біля нього нікого немає, тихенько встав, вийшов з хати та пішов по дворі, шукаючи своїх родичів-курей. Півник був сірий, нерозмальований, тож ніхто не хотів із ним приставати.

А що робив далі півник, щоб покращати, та хто йому в цьому помагав, прочитаєте самі в цій книжечці.

Книжечка дуже гарна: біленький папір, виразний друк, рисунки гарно розмальовані різними барвами, так і самі запрошують Вас: „Купіть цю книжку!”

Яка добра це нагода, купити її для молодшої сестрички чи братчика на іменини, уродини чи на закінчення садочка!

А Ви, Новачки та Новаки, спробуйте й собі розмалювати всіх чотирьох півників, а того, що на окремій картці, принесіть у домівку. Побачимо, чий півник найкращий.

Незабаром будете збиратися в табір, і там стане Вам ця книжечка в пригоді. Особливо, коли падатиме дощ і треба буде сидіти в шатрі чи то в кімнаті. Добре тоді мати такого півника та розмалювати його!

Здоровлю Вас щиро —

Готуйсь!

Ваш Очайдушок Читанчик

Добрі розгадки загадок із „Готуйсь” за лютий та березень прислав Олег Цюк з Філадельфії, Америка.

Дорогий „Готуєсь“!

Ми вже дуже не маємо часу.

А ми не маємо часу, бо ідемо в табір.

Тому, що не маємо часу, швидко Тобі ми розкажемо, який то вінок ми спели на зелені Свата на політи наших воєнів, що зникли за Україну.

Катруся навчила нас 7 стрілецьких пісень, 55

Маруся прочитала 7 книжок про славних українців і нам розказала,

Гануся вишила 7 хусторок на кошовий базар,

Друнка перетисується з 7-ма новарками по цілому світі

Калинка спекла 7 книшів на розв'язу прокульву

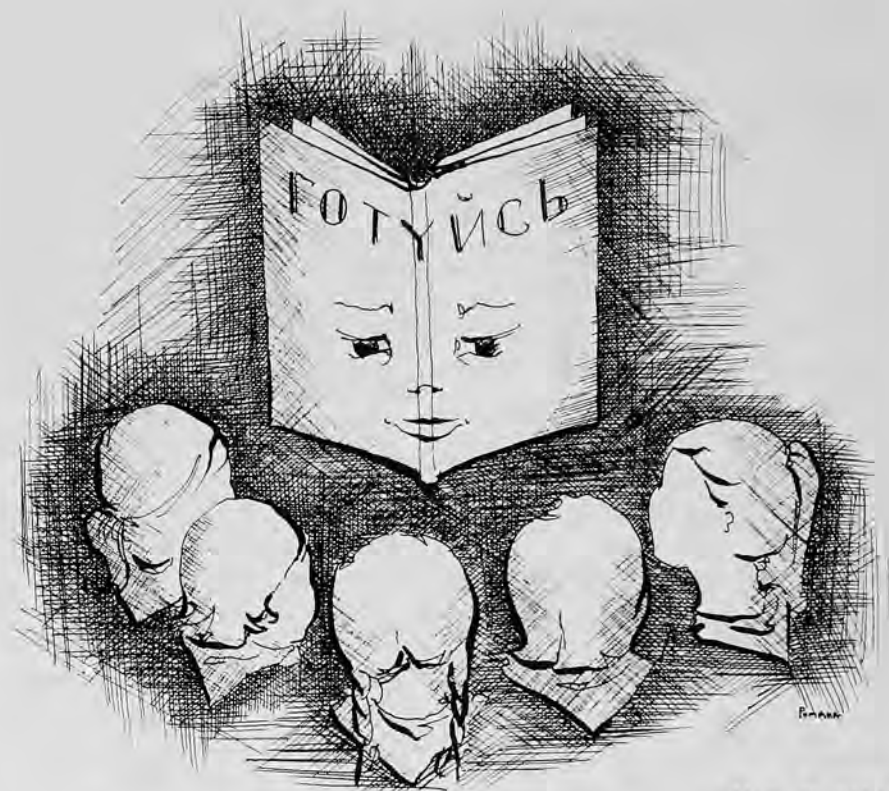
Гостинка 7 разів не іла морозива і вислила трохи білих дитак.

А Ріна здобула 7 вмілостей!

До побачення в таборі
Ластівочки

Мал. Р. Бабюк

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі мої Читачі!

Ну, щасливо діждали Ви кінця шкільного року та замкнули шкільні книжки й зошити. Радієте Ви, що добре покінчили цей рік, радію і я з Вами. Радію, бо тепер настає найкраща пора в новацькому році — час таборування.

Ваші добрі Батьки подбали, щоб Ви виїхали цього року з душних міст та з-поміж чужих людей, у ліс, у гори, поміж славне новацьке товариство — у табір. Ваші добрі Мами вже здавна приготвляють Вам все, що буде потрібне в таборі. Шиють, перуть, прасують для Вас одяг та білля, ходять по крамницях та скуповують весь таборовий виряд.

А що ж лишається Вам? Хіба сидіти, склавши руки та дивитися, як Мама працює? О, для доброго новача чи новачки завжди знайдеться робота! Це Ваш виряд, і треба й Вам його помагати при-

готовляти. Треба Вам вже дома вивчити, чого та скільки та якого берете з собою, щоб вміти держати всі свої речі в порядку та нічого не згубити.

А в таборі... о в таборі теж не однаково, чи бути таборовою „офермою”, що нідочого непридатна, та бути всюди лиш завадою друзям і братчиків, чи бути добрим таборовиком або таборовичкою, що в грі перші, на збірці перші, і перші всюди, де треба допомогти кому, зробити яке добре діло! Коли Ви добрі таборовики, то й табір весь пройде Вам весело й будете його ще довго згадувати!

Коли ідете в табір, то так неначе б Ви поверталися з чужини в нашу Україну. Бо табір — це така маленька Україна! А в Україні все мусить бути добре, гарне, привітне. Постарайтеся, щоб якраз у Вашому таборі так було! Щоб там говорили та думали Ви лиш по-українськи, читали лиш українські книжки та щоб щодня пізнавали краще й краще наш Рідний Край!

В літні місяці я до Вас не буду приходити. Але зате, коли повернетесь із вакацій, застанете на перших сходинах моє вересневе число. Коли напишете мені з табору гарні привіти, коли пришлете дописи про те, що Ви робили в таборі, коли пришлете світлини, то певно знайдете їх у цьому числі!

Вже бачу Вас, як спаковані та в гарних, чистеньких одностроях, ждете автобуса, чи то поїзду, щоб відвіз Вас у табір! І радію разом із Вами, і цікавий, як і Ви, що то буде цього року в таборі!

А коли вже всі посідаєте та заспіваєте „Пусти мене, мамо, до табору”, коли поїзд чи то авто рушить, буду довго махати хусточкою та кричати Вам услід наше новацьке:

— А щаслива Вам до-ро-о-о-ооога! А пи-и-ииншіііть!

ТАЄМНЕ ПИСЬМО

Подані цифри — це порядкові числа букв української абетки. Замінивши цифри — буквами, старайтеся відчитати гарний вірш Шевченка про колишню славу України.

2, 24 16 19 15 19 16 11 22 33 3 24 15 21 1 13 18 12

21 7 3 12 16 11 1 21 17 1 23 11,

2 24 16 19 15 19 16 11 22 33 10 1 20 19 21 19 9 27 12

3 17 12 16 11 20 1 18 24 3 1 23 11.

20 1 18 24 3 1 16 11 6 19 2 24 3 1 16 11

12 22 16 1 3 24 14 3 19 16 31!

Новачка **Сяня Мостович** із Лювівл, Америка, пише нам:

Це було дуже давно, коли ще моя мама була така маленька, як я тепер, а може трохи старша. Вона жила тоді зі своєю сестричкою, братчиком та батьками в Україні. України я ніколи не бачила, але дуже її люблю.

Там ходила мама в українську школу, в українську церкву, бавилася з українськими дітьми та належала до Українського Пласту. Новачками були моя мама і тітка і вуйко, так, як і я тепер. Хоч тоді новаки носили інші однострої, та все ж таки вони були такі самі новаки, як ми тут, в Америці. Ходили на сходи, грали гру Кіма, збирали листя, засушували квіти, вчилися пізнавати сліди тварин, розгадували загадки та співали: „Ти, пластуне, живи сам собою!“, чи „По фас, по фас, ідем всі враз“, тоді, коли були в таборі. Бо вони їздили у пластові табори та дуже й дуже дожидали тієї хвилини. Бо як же ж не ждати та не радіти? З усіх сторін Галичини з'їздилися новаки у

славне Підлюте, щоб там провести спільно кілька тижнів у літньому таборі.

Я чула не раз, як моя мама з тіткою та вуйком згадували про чудові хвилини, що їх провели в пластовому таборі в Підлютому. Із тих розмов я запам'ятала собі, що Підлюте лежить у горах Карпатах в пасмі, що зветься Горгани. Новацький табір був положений над річкою Лімницею, а біля нього через доріжку, пишалася митрополича палата. Туди заїздив Митрополит Андрій Шептицький. Він дуже любив українських пластунів та зробив для них багато добра.

Напевно мусіло бути гарно в Підлютому, що мама стільки розказує про нього, і „Готуйсь“ пише. Але не менше гарно є й буде в наших новацьких таборах тут в Америці. Туди ми всі їдемо, бо це теж наші українські табори.

І так, як колись у Підлютому наші батьки співали „По фас, по фас, ідем всі враз, хай ллється зупа фасолева...“, так і в наших таборах лунає і ця, і інші пластові пісні, і ще довго лунатиме!..

Так їхали колись до табору в Підлютому мама, тітка та вуйко новачки Сяні.

Як новачки у Вінніпезі вшанували святочними сходами Тараса Шевченка

Кожного року Гніздо Новачок у Вінніпезі святкує Шевченкові роковини, а цього року, в століття смерти Тараса Шевченка, це святкування пройшло в особливо врочистому настрої.

Цілий місяць новачки вивчали напам'ять вірші Шевченка, а в останню суботу березня виголошували їх перед цілим Гніздом, своїми батьками та оціночною комісією. Особливо привабливість цієї комісії заставляла нас більше вважати, щоб виголосити гарно вивчені вірші. Зараз після того, як виголошено перші вірші, можна було щиро сказати, що новачки гарно підготувалися. Наприкінці комісія проголосила імена тих новачок, що найкраще деклюмували.

І так перше місце здобули дві новачки із наймолодшого роя „Метелики”: Ліля Трухан та Рома Романович. Їхні імена будуть виписані на щитику, що висить у домівці. Далше були відзначені по одній новачці з кожного роя. Всі вони дістали письмові признання.

Рій „Метелик” здобув ще крім першого місця мандрівну нагороду, „Кобзаря” за те, що всі прийшли і всі вмiли дуже гарно свої вірші.

На цих самих сходах проголосила Сестричка Гніздова красві новацькі Шевченківські змагання.

Переспівавши кілька пісень, ми розійшлися по домах, веселі та вдоволені, а особливо ті новачки, що дістали признання.

Готуйсь!

Новачки: **Маруся Михайлишин,
Галя Севериненко,
Христина Бойко.**

**
*

Новачка Катруся Стасюк із Кентону, ЗДА, пише:

Високоповажана й Дорога Сестричко Лесю!

Ми, кентонські новачки з роя „Зайчики” постановили собі в річницю бою та смерти трьох сот героїв під Крутами, що цілий тиждень відмовимо собі всяких забаганок і ласощів, а за ці гроші передплатимо для українських дітей в Австрії наш журнал „Готуйсь”. Так ми і зробили. За зібрані гроші, що їх

пересилаємо в цьому листі (три долари), просимо висилати їм щомісяця „Готуйсь” на адресу їхньої вчительки Недільної Школи Українознавства.

Ми дуже любимо читати наш журнал і хочемо, щоб його мали ті дівчатка в Австрії, що з ними ми переписуємося.

На наших сходах ми читаємо „Готуйсь” та розгадуємо загадки. Ребуси з лютогового числа нам дуже подобалися і ми їх скоро розгадали, бо про Лесю Українку ми багато вчилися.

Тепер ми багато говорили на сходах про Тараса Шевченка. Вивчаємо його вірші, а також і вправи до пісні „Поклін Тобі, Тарасе”.

Ми дуже хотіли б, щоб Ви до нас приїхали. Ми всі вже дуже повиростали від того часу, як Ви нас бачили в Кентоні. Старші новачки вже перейшли до юнацтва. Данка Стрихальська та я маємо перейти до юнацтва на Святі Святого Юрія.

Здоровимо Вас, наша Високоповажана й Дорога Сестричко Лесю, нашим новацьким привітом Готуйсь!

Всі новачки роя „Зайчики” з Кентону, росва-нов. орля

Катруся Стасюк

**
*

Новачка Христя Новаківська з Торонта мала на сходах свого роя „Стокротки” цікаву гутірку про одну дівчинку, що про неї

вчитала в газеті. Ця дівчинка дістала стипендію, щоб далі вчитися гри на фортепіяні. Але для цього мусіла виїхати в чужу для неї країну, далеко від своїх батьків. „Стокротки” і собі думали та говорили, що вони зробили б, якби їм так довелося вибирати: їхати далі вчитися, чи залишатися з батьками та в рідній країні.

**
*

Новачка Вірця Янович із Адамс, Масачузет, ЗДА, пише:

Дорога Сестричко Редакторко!

Тут, де я тепер живу, нема Пласту, тому я колядувала з моєю Мамою. Ми заколядували \$ 24.00. Колись в Кентоні я колядувала з новачками.

Моя сестричка — Звінка Вітанович. Я переписуюся з нею. Може вона колись відвідає мене.

Чи Сестричка пригадує собі мене?

Готуйсь!

Віра Янович

**
*

Новак Юрко Ласка із Дітройту, Америка, пише:

Я маю 213 американських поштових значків та тринадцять серій українських значків.

Майже всі американські значки я зібрав з листів, що прийшли до нас, а решту я вимінював в інших хлопців.

Найстарший американський значок, що його маю, синій, з головою Веніямина Франкліна, вартости одного цента. Він ви-

Хоч зимою було й зимно, новаки „Олені” із Вінніпеґу таки не сиділи дома!

даний ще 1894 року! Найбільше вартісний значок, що його маю, помаранчевий, теж з головою В. Франкліна та виданий 1921 року. Його теперішня ціна: один долар і вісімдесят п'ять центів. Найважче було мені здобути зелений значок за три центи.

Щоб здобути вмільсть філятеліста, я зібрав найбільше американських значків, бо їх найлегше зібрати та найлегше розвідати, що вони значать.

Майже всі українські значки я купив, решту познаходив, або дістав у дарунку. В першу чергу маю я правдиву українську серію, що була видана в Україні

між 1918 та 1920 роками. Решта була видана в Америці, одна в Італії. Деякі з них — пластові значки, а багато з них видання Пластового Музею у Клівленді. Крім значків маю теж деякі печатки. Між ними три пластові. Одна — це печатка „Листопадові Дні”, видана Станицею в Бостоні в 1960 році. Друга, це „Ювілейна Зустріч Пластових Станиць” із 1960 року, також з Бостону. Третя, це „Шевченківський Рік”, що її видав Пласт цього року.

Мені найбільше подобається українська серія, що її видала

Українська Католицька Акція в Римі в 1946 році.

Я дуже люблю збирати значки. Через них пізнав я багато країн, що досі про них ніколи не чув.

Новак **Орест Дуб** із Дітройту пише:

Від якогось часу почав я цікавитися збіркою грошей та значків. Однак більше уваги присвячую збірці грошей. Складаю одноцентівки, п'ять- та двадцять п'ятьцентівки. Складаю їх таким способом: коли є дрібні гроші вдома, прошу, щоб кожний кидав їх в окрему пушку. Вечором переглядаю їх, і якщо якийсь гріш мені потрібний, беру його до своєї збірки, а віддаю за нього інший, рівновартний, що його не потребую. Часом буває таке, що гріш із якогось року я вже маю, але той, що знайду його, у кращому стані, менше знищений, як той, що в моїй збірці. Тоді я міняю давніший за цей кращий. Не раз ці монети дуже брудні через довге вживання. Тоді я відмиваю їх, чищу та вкладаю до збірки.

Коли йдеться про п'ятьцентівки, то спершу дістав я був одну із 1946 року. Дуже шукаю п'ятьцентівки із 1938 року з буквою „С". Нелегко буде її знайти, бо в тому році видано їх тільки 41 мільйон. Зате є в мене вже п'ятьцентівка із 1939 року з буквою

„Д". А їх видано лиш три і пів мільйона!

Збирати та складати щонебудь — це дуже цікаве зайняття. Часто ходжу до крамниці, де продають старі монети, щоб довідатися про вартість деяких випусків грошей, бо свого цінника ще не маю.

Хотів би я теж почати збирати гроші інших країн, але це вже важче. Може легше буде це зробити, коли буду старший та більший і матиму зв'язки з товаришами з інших країн (в університеті).

**

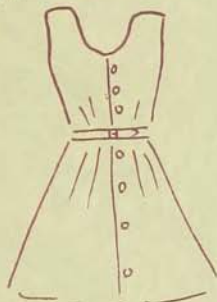
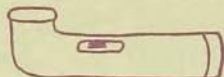
Обидва ці новаци роя „Яструб", Гнізда „Крилаті" склали з успіхом новацькі вмлості, один філятеліста, другий збирача-нумізматака. Якщо Ви теж маєте в себе якусь таку цікаву збірку, напишіть про неї, щоб „Готуйсь" міг помістити!

Мал. Х. Зелінська

Подала сестричка Світляна Луцька

Мал. сестричка Ксеня Клюфас

НОВАЦЬКИЙ СЛОВНИК

Однострій —

uniform

die Pfadfindertracht

Безрукавник —

jumper

ärmelloser Rock

Наплечник —

knapsack

der Rucksack

Полева пляшка —

canteen

die Feldflasche

Ліхтарка —

flashlight

die Taschenlampe

Полотнянки (Тенісівки) —

sneakers

die Sportschuhe

Новаки Петрусь та Дмитрусь ішли трасою в тереновому змагу в таборі, та видно, мусіли зійти з неї, може не добачили якої стрілки, бо ось братчик шукає та шукає їх у лісі і не може знайти. Поможіть же братчикові шукати їх на образку на останній сторінці, бо вечір вже близько! А як знайдете, не забудьте написати про це до „Готуйсь”!

From:

„P L A S T”, I n c.

140-142 2nd Ave

New York 3, N. Y.

To:

